
Barłożno, st. 9, gm. Skórcz, woj. pomorskie

Informator Archeologiczny : badania 34, 104

2000

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

EPOKA ŻELAZA

Wczesna epoka żelaza

Bachórz, st. 16, gm. Dynów,
woj. podkarpackie,
AZP 107-79/16

patrz: środkowa, młodsza i późna epoka brązu

BARŁOŻNO, st. 9,
gm. Skórcz, woj. pomorskie

- osada kultury pomorskiej z okresu wczesnej epoki żelaza
Ratownicze badania na trasie autostrady A1 prowadzone przez mgr. Olgierda Felczaka. Finansowane przez Agencję Budowy i Eksploatacji Autostrad. Pierwszy sezon badań.
Badania będą kontynuowane.

BARŁOŻNO, st. 15,
gm. Skórcz, woj. pomorskie,
AZP 22-44

- osada z okresu wczesnej epoki żelaza
Badania prowadziła mgr. Zdzisława Ratajczyk (autorka sprawozdania, Muzeum Archeologiczne w Gdańsku) przy współpracy mgr. Olgierda Felczaka i mgr. Mariana Kochanowskiego. Finansowane przez Agencję Budowy i Eksploatacji Autostrad w Warszawie. Pierwszy sezon badań.

W czasie badań powierzchniowych przeprowadzonych wiosną 1998 r. przez ekipę Muzeum Archeologicznego w Gdańsku w pasie planowanej autostrady A1, w okolicy wsi Barłożno, gm. Skórcz, woj. pomorskie, zarejestrowano kolejny punkt osadniczy datowany wstępnie na okres neolitu. Stanowisko w obrębie obszaru AZP 24-44 otrzymało nr 15 w ramach miejscowości Barłożno i na podstawie wykonanej wówczas penetracji powierzchniowo-sondazowej, analizy pozyskanych materiałów (fragmentów naczyń glinianych) oraz lokalizacji w terenie zostało wytypowane do szczegółowych archeologicznych badań ratowniczych.

Stanowisko 15 (121 w pasie A1) znajduje się między szosą prowadzącą z Barłożna do Lipiej Góry a drogą polną z Barłożna do wsi Kornatka. Jest położone na stoku łagodnego morenowego wyniesienia (eksploatowanego rolniczo) opadającego w kierunku południowo-wschodnim, leżącego na falistej równinie dennej w południowej części Pojezierza Starogardzkiego.

Badania wykopaliskowe przeprowadzono od 2 sierpnia do 29 sierpnia 2000 r., rozpoznając obszar o powierzchni 75 arów zlokalizowany w części północnej stanowiska. Podczas prac eksploracyjnych ciekawsze obiekty rejestrowano w zachodniej części odsłanianej płaszczyny. Zachowane w fazie reliktywnej ich spągowe partie były odkrywane pod 25-40-centymetrową warstwą gliniastej ziemi ornej, a zalegały one w intensywnie spoistej glinie morenowej.

Ogółem odkryto 92 obiekty, w tym paleniska, piec, jamy użytkowe bardziej odpadkowe aniżeli zasobowe, bruki kamienne (?) i jamy o funkcji nieokreślonej.

Na podstawie wstępnej analizy pozyskanych zabytków, głównie kilkuset drobnych fragmentów naczyń glinianych, odkrytą osadę można datować ogólnie na wczesną epokę żelaza.

Obiekty kulturowe nie pozwalają na jakąkolwiek analizę układu przestrzennego na stanowisku. Wstępnie można zakładać, że rozpoznano tylko niewielki fragment osady w miejscu, gdzie istniały dobre warunki do zlokalizowania obiektów o gospodarczo-produkcyjnym przeznaczeniu.

W ww. okresie zdołano wykonać zaledwie w połowie zakładany program badań terenowych dla stanowiska 121, który należałoby dokończyć, zważyw-